

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1892. ΑΡΙΘ. 289

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς
τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡ. ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἔτη ἐπέρασαν πολλά, εἰκοσιπέντε ἔτη
Ἄφ' ὅτου ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἡ μικρὰ
Κι' αὐτὴ παιδίον εὐγενὲς πλὴν νήπιον εἰσέτι
Τὸ στάδιόν της ἤρχισε χαρίεσσα, παιδρά.

Καλὴ, ἀπλὴ καὶ ἄδολος μὲ μειδιῶντα χεῖλη
Σκοποῦσα τὴν διάπλασιν καὶ μόρφωσιν τοῦ νοῦ,
Τοὺς πάντας ἐπλησίαζε, πρὸς ὅλους ἦτο φίλη,
Κ' ἔτρεχε, ἔτρεχε παντοῦ μὲ πτέρυγας πτηνοῦ.

Εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ εἰσῆρχετο γλυκεῖα,
Κ' εἰς τοῦ πλουσίου ἐμβαίνει τὸ μέγαρον γοργή.
Οὐδέν' ἀπέριψε ποτέ· ἀκούραστος, ταχεῖα
Ἐδείκνυε πρὸς ἅπαντας ἀδελφικὴ στοργή.

Ἀκόμη ἐπεσκέπτετο τὴν δούλην μας πατρίδα
Κ' οἱ ἀδελφοὶ τὴν ἔβλεπον ἐκείσε ἱλαράν,
Στ' ἀπηλπισμένα στήθη των νὰ φέρῃ τὴν ἐλπίδα,
Στὴν τεθλιμμένην των ψυχὴν νὰ φέρῃ τὴν χαράν.

Παντοῦ ὅπου ᾔσθάνετο πῶς Ἕλληνας καρδία
Ἐπαλλε καὶ ὑπέφερε, εὐρίσκετο κι' αὐτή.
Πλησίαζε τοὺς γέροντας, τοὺς ἄνδρας, τὰ παιδιά
Κ' εἰς ὅλους ἦν εὐχάριστος, εἰς ὅλους προσιτή.

Μὲ νάματα τῆς ἀρετῆς ἐπότιζε καθένα.
Ἦτο εἰς ἄκρον ἠθική, φιλόφρων, ταπεινή.
Μόνον εἰς ἓν ἀπέβλεπε, σκοπὸν της εἶχεν ἓνα,
Τὸ πῶς νὰ γίν' ὠφέλιμος, εὐπρόσitos, τερπνὴ.

Κ' ἡ μάγος τὸ κατῶρθωνε. Τὰ διηγήματά της,
Αἱ φρόνιμοι της συμβουλαί, οἱ λόγοι οἱ σεμνοί,
Τὰ εὐγενὴ καὶ κόσμια αὐτὰ αἰσθημάτων της
Νὰ γίνῃ ἀπαραίτητος ἔκαμον καὶ κοινή.

Ἀλλὰ παρῆλθον ἔκτοτε εἰκοσιπέντε ἔτη
Κ' ηὐξήθη ἡ Ἐφημερίς ἐκείνη ἡ μικρὰ

Ἦδη νεῆνις ἔγεινε μεγάλη, πλὴν εἰσέτι
Εἶνε γλυκεῖα, εὐγενής, εὐπρόσitos, παιδρά.

Ναί, ἐμεγάλωσε πολὺ, πλὴν μένει ἡ ἰδίᾳ
Φιλόστοργος διδάσκαλος καὶ φίλη τρυφερά.
Ὅλους ἐν γένει ἀγαπᾷ, ἰδίως τὰ παιδιά
Καὶ εἶνε εὐτυχία της ἡ παιδικὴ χαρά.

Δὲν εἶνε πλέον νήπιον, ἤδη σοβαρωτέρα,
Τὸ ἔργον της τὸ προσφιλεὲς θὰ ἐξακολουθῇ,
Νὰ γίν' εἰς ὅλους χρήσιμος καὶ ὠφελιμωτέρα.
Νὰ γίνῃ μᾶλλον ἀρεστὴ 'ς ὅλους θὰ προσπαθῇ.

Αἰσθανομένη μέγιστον αὐτὴ ἐνδιαφέρον
Νὰ γίνῃ φίλη γενικὴ καὶ σύντροφος κοινή,
Δὲν ἀποβλέπει οὐδαμῶς 'ς τὸ ἴδιον συμφέρον
Ὅθεν κ' ἡ συνδρομὴ αὐτῆς ὅλος μνηδαμινή.

Πίστις, ἀγάπη καὶ ἐλπίς εἶνε τὸ ἐμβληματὶς
Καὶ πάντοτε τῆς ἀρετῆς δεικνύει τὴν ὁδόν.
Τὸν βίον τοῦ Κυρίου μας ἔχει παράδειγμά της,
Τὸ θεῖον δ' Εὐαγγέλιον ὡς μόνον ὁδηγόν.

Μὲ τὴν ὥραιαν γλώσσάν της, τὴν γλαφυρὰν γραφίδα
Μὲ τὰς λαμπρὰς εἰκόνας της, τὸ ὕφος τὸ γλυκὺ
Ἐλπίζει πῶς ὠφέλιμος θὰ γίνῃ στὴν πατρίδα
Καὶ ζωογονεῖ τὸ στήθος της ἐλπίς τις μουσικὴ,

Ὅτι οἱ τόσοι κόποι της θὰ ἀναγνωρισθῶσι
Καὶ ὅτι ὑποστήριξιν θὰ εὕρῃ γενικὴν.
Ὅτ' εἰς τοὺς τόσοις φίλους της κι' ἄλλοι θὰ προστεθῶσι
Καὶ θέλει εὕρῃ εἰς αὐτοὺς στοργὴν ἀδελφικὴν.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΕΥΧΗ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

Τὸ νέον ἔτος εὐχομαι, ὦ προσφιλεῖ παιδία,
Ἀπαντα νὰ διέλθῃτε εὐδαίμονα, παιδρά,
Προκόπτοντα ἐν ἀρετῇ, ἐν γνώσει, ἐν παιδείᾳ
Καὶ νὰ πληροῖ τὰ στήθη σας ἡ ἄδολος χαρά.

Πρὸς τὸν Θεὸν νὰ ἔχητε πίστιν ἀγνήν κ' ἐλπίδα,
Πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους σας σέβας ὑπακοήν·
Νὰ ἀγαπήσῃ εὐχομαι τοσοῦτον τὴν πατρίδα,
Ὡστε νὰ θυσιάζεται ἡ αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν.

Σᾶς εὐχομαι ὁμόνοιαν, σᾶς εὐχομαι εἰρήνην
Ν' ἀκολουθῇτε εὐχομαι τὴν ἀληθῆ ὁδὸν
Κι' οὐδέποτε, οὐδέποτε νὰ φύγῃτ' ἀπ' ἐκείνην,
Τὸν Κύριόν μας ἔχοντα ὡς μόνον ὁδηγόν.

ἘΝ Τῷ ΣΥΝΤΑΚΤῃ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Βραδέως ἡ πομπὴ διῆλθε τὰς ὁδοὺς πρὸς τὸν Κεραμεικόν, παρακολουθούντων ὅλων τῶν δούλων τῆς οἰκογενείας. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ νεκρικὴ πυρὰ εἶχε στηθῇ. Ὁ νεκρὸς ἐτέθη ἐπὶ ταύτης, καὶ ὅλοι ἀπεσύρθησαν ὀλίγα βήματα, ἐκτὸς τῆς τεθλιμμένης συζύγου καὶ θυγατρὸς, αἵτινες ἐπλησίασαν ὅπως ἀποχαιρετήσωσι τὸν ἀγαπητὸν νεκρόν, καὶ θέσωσιν εἰς τὸ στόμα του τὸν ὀβολόν, δι' οὗ κατὰ τὴν ἀρχαίαν δοξασίαν, ἐμελε νὰ πληρώσῃ τὰ πορθμεῖα τοῦ Χάρωνος.

Ἡ Κορνηλία τέλος ἀφοῦ πολλάκις καὶ μὲ παραφορὰν ἐφίλησε τὰ ψυχρὰ χεῖλη τοῦ νεκροῦ, στραφεῖσα ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ιερέως, ὅστις ἐπλησίασεν, ἀνημμένον δαυλόν, καὶ ἔθεσε τὸ πῦρ ὑπὸ τὰ ξύλα τῆς πυρᾶς. Καθὼς δὲ αἱ φλόγες ἀνέλαμψαν, οἱ μουσικοὶ ἤρχισαν μέλποντες νεκρώσιμον ᾠσμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνομίζετο ὅτι τὸ πῦρ ἤλαυνε τὴν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ πρὸς τὸν πρὸς ὄρον.

Ἡ Κορνηλία μὲ τὴν θυγατέρα της ἐκάθησαν κατὰ μέρος κλαίουσαι πικρῶς, ἐνῶ τὸ πῦρ ἐξετέλει τὸν προορισμὸν του. Ὅτε δὲ τέλος ἀπετεφρώθη τὸ σῶμα, καὶ τὸ πῦρ ἐσβέσθη, ἡ τέφρα συνελέχθη μὲ μεγάλῃν προσοχὴν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ βρεχομένη μὲ πολυτίμον αἶνον, ἐναπετέθη ἐντὸς ἀργυροῦ δοχείου, ὅπως κομισθῇ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ κατατεθῇ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μνημεῖον. Προσωρινῶς ὅμως κατετέθη ἐντὸς μνημείου τινὸς ἐκεῖ εἰς τὸν Κεραμεικόν, καὶ ἐστολίσθη μὲ τοὺς στεφάνους. Ἐπειτα δὲ ὅλοι ἐξαγνισθέντες διὰ ῥαντίσματος μὲ κλάδον ιερᾶς δάφνης ὑπὸ τοῦ ιερέως, ἐπανῆλθον οἴκαδε ἐν σιγῇ.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Κορνηλία εἶχεν ἀμφιβολίαν νὰ μείνῃ ἐν Ἀθήναις ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ Ἰούνιον, ἀφοῦ πρῶτον θὰ ἐπισκέπτετο οὗτος τὴν

Κόρινθον καὶ θὰ παρίστατο εἰς τοὺς Ἰσθμίου ἀγῶνας.

Ὁ Κλεομένης εἶχε πεισθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιον τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον ὅπως καταταχθῇ ὡς μονομάχος. Ἡ ἐγκατάλειψις ὅμως αὕτη κατωρθώθη μόνον μετὰ μεγάλης δυσκολίας καὶ μόνον εἰς τὰς ἐνθέρμους παρακλήσεις τῆς Μῦρτιδος ἐπὶ τέλους ἐπεισθῇ ὁ Κλεομένης, ὅτι τὸ σχέδιόν του ἦτο ἀμαρτωλὸν καθὼς καὶ ἐξευτελιστικόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ εὐγενὴς Ἰουλία μετὰ τῆς τυφλῆς δούλης της Δρουσίλλης εἶχον φθάσει εἰς Κόρινθον, καὶ εὗρον τὴν αὐτόθι χριστιανικὴν κοινότητα μεγαλειτέραν καὶ ἀκμαιότεραν παρὰ τὴν ἐν Ἀθήναις. Ἡ διάκονος Φοίβη, ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρῦσκιλλα καὶ ὅλοι οἱ συνεργοὶ τοῦ Παύλου εὐρίσκοντο τότε ἐκεῖ, καὶ οὗτοι μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἠρώτων τὴν Ἰουλίαν περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ των διδασκάλου, ὅστις ἐπὶ δύο ἔτη ἤδη ἔκειτο δέσμιος ἐν Ῥώμῃ, καὶ περὶ τοῦ τακτικοῦ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κηρύγματός του, εἰς τὸ ὅποιον προσήρχοντο καὶ στρατιῶται Ῥωμαῖοι καὶ αὐλικοὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἀκόμη. Ἡ Ἰουλία τοὺς ἐπληροφόρησεν ἐπίσης ὅτι εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ πρὶν κάμῃ τὸ ἀναμενόμενόν του ταξίδιον μέχρις Ἑλλάδος ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ αὐτοπροσώπως τὸν δέσμιον τοῦτον Ἀπόστολον, ὅστις εἶχε κάμει ἐκκλησίαν πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐπλησίαζε νὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς τύχης, ἀλλὰ πῶς; ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις, ἥτις ἀνησύχει τοὺς πιστοὺς.

Ἡ Ἰουδαία προσήλυτος Ποππαῖα, ἐξήσκει τότε ἀπεριόριστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Νέρωνος, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ μετεχειρίζετο τὴν ἐπιρροὴν τῆς ταύτης πρὸς ὀλεθρον τοῦ Παύλου. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἦτο φύσεως ἐκτάκτως ἀμειλίχτου καὶ αἰμοδόρου. Ὅτε πρῶτον ἀνῆλθε τὸν θρόνον, ἦτο ἐπιεικὴς καὶ ἀξιαγάπητος, ἂν καὶ ἀπλήστως φιλάρεσκος καὶ φιλήδονος. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀνεπτύχθη εἰς τύραννον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔτρεμε καὶ ὁ γενναιότερος, διότι οὐδενὸς ἐφείδετο, ὅστις τοῦ ἦτο ἐμπόδιον εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του, ἀφοῦ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του ἐθυσίασε, ποῖος ἦτο ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς ὀνυχάς του;

Διηγηθεῖσα τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, ἡ Ἰουλία ἐξιστόρησε καὶ τὰ συμβάντα κατὰ τὴν βραχεῖαν διαμονὴν τῆς ἐν Ἀθήναις. Ἀνέφερε παροδικῶς καὶ τὴν μικρὰν δούλην Μῦρτιν, ἥτις ἂν καὶ πιεζομένη ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου της ἔμενεν ὅμως σταθερὰ εἰς τὴν πίστιν. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Μῦρτιδος, μία τῶν παρακαθημένων Κορινθίων ἀδελφῶν ἀνεντάχθη καὶ ἠρυθρίασεν.

Ἡ ἀδελφὴ Ἀντιγόνη ἔζη καὶ αὐτὴ ἄλλοτε ἐν